

Hoşgörü (1)

9. Saat Ayininde okunan ilahilerinden birinde Çarmıha gerilmiş olan Rabbimiz'e seslenip yakarıyoruz: "Ey her şeye karşı tahammül edip hoşgörülü olan Rabbim, krallığında beni de hatırla". Bu birkaç kelime ne kadar derin bir anlam içeriyor! Ve Rab'bin büyük hoşgörü gösterdiği bir çok olayı bize anımsatıyor! Rab'bin yeryüzünde yaşarken düşmanlarına gösterdiği hoşgörüden bahsetmemize bile gerek yok! Burada Rab'bimizin On İki Elçisine karşı inanılmaz hoşgürüsünün açıkça görüldüğü iki ya da üç üzücü olayla yetinelim.

İsa'nın üç yıl boyunca, gece gündüz, Öğrencileri ile birlikteyken, onlara, O'nun benzeri görülmemiş mucizelerini görmelerini fakat buna rağmen O'na bu kadar çok inanmamalarını bir düşünün! (bkz. Matta 8:26). Ayrıca, Üstatlarının tutuklanmasından sonra, Müritler tutuklanma korkusuyla O'nu bırakıp saklanmak için gittiklerinde Rab'bimizin, onlara bu davranışı hakkında bir şey söylememesini de bir düşünün! Bunlardan daha da kötüsü var! Müritlerin başı olan Petrus, son gece İsa'ya şöyle dedi: "Rab, ben seninle birlikte zindana da, ölüme de gitmeye hazırım" (Luka 22:33); ve sabah, bir hizmetçinin önünde, Mesih'i üç kez inkâr etti: "Ama Petrus, <Kadın, ben onu Onu tanımıyorum> diye inkâr etti" (Luka 22:57)! Ve müridinin bu inkârıyla İsa nasıl başa çıktı? Bu davranışı için onu azarlamadı bile! İsa, Petrus'a yalnızca onu tövbeye yönlendirmek adına anlamlı bir bakış attı (bkz. ayet 61). Akabinde, eğer onu seviyorsa, cevaplarıyla onu elçilik makamına geri getirebilmesi adına ona üç soru sordu (bkz. Yuhanna 21: 15-18).

Sadece bunlar bile, yakın çevresindeki insanlar da dahil İsa'nın yüzüne karşı yapılan uygunsuz davranışta gösterdiği muhteşem hoşgörüü gösteriyor!

Bütün bunlarla birlikte Rab bizi de Kendisini örnek almaya çağırıyor. Elçi Pavlus'un bize öğütlediği şey tam olarak budur: "Birbirinize hoşgörülü davranın. Eğer birinizin ötekenden bir şikâyeti varsa, Rab'bin sizi bağışladığı gibi, siz de birbirinizi bağışlayın" (Kol. 3:13).

Hepimiz barış içinde bir arada yaşamak için hoşgörünün ne kadar gerekli olduğunu, yaşadığımız tüm ortamlarda anlayabiliyoruz. Güçlkle karşılaştığımız nokta hoşgörüü pratikte uygulamamızdır. Genellikle şöyle olur: En yakın çevremizden olsa bile, ağabeyden, abladan, babadan, anneden, kocadan, arkadaştan bile biri tarafından rahatsız edildiğimizde veya haksızlığa uğradığımızda, ona karşı hem bağımızı hem de sevgimizi unutur ve tepkimizi koyarız. Tepkimiz nadiren hafif olur. Hatta nefretle tepki koyarız! İntikam için hesaplamalara hemen başlarız! Bencillik patlar: "Beni ne sandı? Ben hiçbir şey anlamayan bir enayi miyim"? "Ben ne yapacağımı

bilirim"! "Onu bir daha görmek istemiyorum" ve buna benzer şeyler söylemeye başlarız.

Bu durumlar aynı zamanda yanlış anlaşılardan da kaynaklanabilir! Yani başkasının bir sözünü veya bir eylemini yanlış anlamaktan. Böylece hastalıklı düşünme yeteneğimiz bu söz ve eylemleri yanlış bir şekilde değerlendirip, diğerine karşı düşmanca tutumlar takınırız. Akıllarında hemcinslerine karşı düşünceler dönerken, bazıları, kaç gece uykusuz kalır! Hatta, kişilerarası ilişkilerin bozulması nedeniyle insanlarda kalp krizi ve felç bile meydana gelir!

Tüm bu tatsız, ve hem fiziksel hem de zihinsel sağlık için tehlikeli olan durumlardan sadece hoşgörü bizi kurtarabilir.

Kardeşlerim unutmayalım ki, insanlar olarak birçok konuda birbiriyle çelişen görüşlere, farklı emellere, tercihlere, ideolojilere ve değerlendirmelere sahibiz. Bunlara egolarımızı, inatçılığımızı, hatta kardeşler arası karakter özelliklerini de eklersek, aramızdaki sık sık sürtüşmelerin hayatımızda hiçbir zaman eksik olmayacağını anlarız. Elbette başkalarıyla olan ilişkilerimizde bir sorun ortaya çıktığında ya aramızda karşılıklı anlayışla ya da üçüncü bir kişinin devreye girmesiyle barışı sağlamaya çalışmalıyız. Ancak bu her zaman mümkün değildir. Karşı taraf herhangi bir açıklamayı kabul etmeyebilir ve görüşlerinde ısrar edebilir. Bu gibi durumlarda bizi sakinleştirebilecek tek şey bizim tarafımızdan gösterilecek hoşgördür.

Bilgece söylenmiş olduğu üzere; tıpkı bir makinedeki "yağ"ın gerekli olduğu gibi, toplumun bakımı ve sağlıklı işleyişi için hoşgörü de kesinlikle gereklidir. İster arabanın motoru olsun ister başka bir makine olsun, uygun yağ olmadan iyi çalışmaz ve işe yaramaz.

Hoşgörü, yanlış anlamaların, soğukluğun ve rekabetin ortadan kalkması, ilişkilerimizde harmoni ve ruhsal huzurun hakim olması için mükemmel koşulları yaratan tek unsurdur.

Biri, "Hoşgörülü olmakla, diğeri onun haksız davranışlarını kabul ettiğimi düşünmez mi" diye sorabilir. Tabii ki hayır. Adaletsizlik asla kabul edilemez. Hoşgörü tam olarak şudur: Karşımdakinin bana verdiği zarar kabul edilemez ve kınanabilir olsa da, bunu bana yapan kardeşime sevgimden dolayı tahammül ediyorum. Bu yüzden bana bağışlamamı ve düşmanımı bile sevmemi söyleyen Rabbime ve Tanrıma itaat ediyorum. Geri kalan her şeyi Tanrıya bırakıyorum. Kişinin hatasını fark etmesine yardımcı olmak için ne yapacağını Tanrı biliyor.

Fakat, bu hoşgörü meselesinin başka sonuçları da vardır, bundan dolayı Tanrı'nın izniyle bir sonraki Vaazımızda da bu konuya devam edeceğiz.

Pisidia Metropoliti Sotiros